

žalovaný, o němž rozsudek zjišťuje, že není vůbec s to, svěřenou věc L-ovi vrátiti.

Ad b): Zákon ze dne 14. dubna 1920, čís. 303 sb. z. a n. a prováděcí nařízení k němu ze dne 17. prosince 1920, čís. 673 sb. z. a n. upravují nově pouze rozsah oprávnění zubních techniků, kdežto na trestních ustanoveních §u 343 tr. zák. nezměnil nový zákon ničeho. Stanoví § 7 cit. zák. výslovně, že přestupky tohoto zákona, pokud nejsou trestny dle živnostenského řádu, a pokud nepodléhají trestu přísnějšímu, trestají zdravotní úřady.

V tomto případě jsou splněny předpoklady pro odsuzující výrok podle §u 343 tr. zák. ve zjištěních prvního soudu, že obžalovaný, nenabyv lékařského učení a nemaje dle zákona práva, vykonávati zubolékařskou praxi (ba ani oprávnění vykonávati živnost zubního technika), provozoval po živnostensku zubolékařskou praxi tím, že za peníze více osobám vytáhl zuby.

Čís. 1650.

Není tu zmatečnosti dle čís. 11 §u 281 tr. ř. (§ 7 zák. čís. 471/21), uložil-li samosoudce i za použití §u 265 tr. ř. trest šestiměsíčního žaláře, nepřesahuje-li úhrn všech trestů (§ 265 tr. ř.) nejvyšší z á k o n n o u sazbu nejtěžšího z trestných činů.

(Rozh. ze dne 31. května 1924, Kr I 779/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Litoměřicích ze dne 5. října 1923, jimž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197 a 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Odvolání stěžovatelovo, pokud vytýká, že soud nalézací porušil předpis §u 265 tr. ř. tím, že při výměře trestu překročil nejvyšší hranici trestu na svobodě šesti měsíců, v tomto případě podle §u 6 zák. z 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. přípustnou, uplatňuje věcně důvod zmatečnosti dle §u 281 čís. 11 tr. ř., avšak i tu neprávem. Stížnost vychází z mylného předpokladu, že toto zákonné ustanovení obsahuje novou trestní sazbu. Tomu však tak není a stěžovatel poukazuje se v této příčině na důvody plenárního rozhodnutí nejvyššího soudu z 21. března 1923, čís. 1197/22, sb. n. s. č. 1170. Za tohoto předpokladu nevybočil člen nalézacího soudu, který projednal tuto věc vzhledem ku návrhu státního zastupitelství, aby byl trest vyměřen v mezích §u 6 uvedeného zákona, ze své trestní pravomoci, vyměřiv trest žaláře 6 měsíčního, ač stěžovatel byl odsouzen předchozími rozsudky krajského soudu v Litoměřicích z 19. prosince 1922 a okresního soudu v Ústí n. L. ze 26. září 1922, v onom případě pro § 460 tr. zák. do tuhého vězení

na 4 dny, v případě druhém pro přestupek podle §u 32 zbroj. zák. ku pokutě 20 Kč a to pro činy, spáchané po 21. červnu 1921, kdy dopustil se činu, o který se nyní jedná. Nelze tu postupovati tak, jak to činí zmateční stížnost, která sečítá oba tyto tresty s trestem nynějším a dospívá tím ovšem ku trestu, převyšujícímu 6 měsíců, nýbrž jest jedině zkoumati, zdali samosoudce v této nynější trestní věci překročil mez, určenou mu při výměře trestu §em 6 téhož zákona. Vždyť podle §u 5 a 7 odstavec čtvrtý téhož zákona jest na samosoudci, kterýž věc projednává, prohlásiti se nepřislušným, uzná-li, že sazba, obžalobou navržená dle §u 6 téhož zákona, není dostatečnou pro čin, který jest předmětem obžaloby. Z tohoto předpisu plyne, že samosoudce smí i v případech, kde jest použití §u 265 tr. ř., uložiti trest na svobodě plnými šesti měsíci a že jest předpisem §u 265 tr. ř. obmezen jen potud, že úhrnový trest nesmí překročiti nejvyšší trest, který jest stanoven na trestný čin, nejtěžším trestem stížený, tedy v tomto případě trest žaláře 5 let, v §u 202 tr. zák. stanovený. Že tento trest nebyl překročen, jest zřejmo, ježto trest nynější s tresty dřívějšími této trestní sazby nepřekročuje. Ježto samosoudce neuložil stěžovateli v nynější trestní věci, o níž rozhodoval podle §u 6 cit. zák., vyššího trestu, než mu tento zákonný předpis určoval, nýbrž jen nejvyšší sazbou trestu na svobodě, o které se v tomto §u mluví, nepřekročil ani tohoto předpisu. Není tudíž dán ani důvod zmatečnosti podle §u 7 cit. zák. Bylo tudíž zmateční stížnost jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 1651.

Spolupachatelství při krádeži jest vědomé, týmž zlým úmyslem vedené spolupůsobení při témže zlodějském jednání; každý ze spolupachatelů zodpovídá za celkový výsledek společné činnosti.

Již sáhnutí po cizí věci může býti činností ku skutečnému vykonání krádeže vedoucí (§ 8 tr. zák.).

**Jednalo-li několik osob způsobem §u 143 tr. zák. v obapolném do-
rozumění, neplatí toto ustanovení, nýbrž jde o spolupachatelství.**

(Rozh. ze dne 31. května 1924, Zm I 99/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 29. prosince 1923, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže jednak dokonané, jednak nedokonané podle §§ů 8, 171, 173, 174 II. a), 176 II. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost předně nejasnost a vnitřní rozpor rozsudku v rozhodných skutečnostech. Ve výroku uvádí prý rozsudek, že stěžovatelka je vinná, že ve společnosti nezjištěné ženy jako spoluzlodějky o dň a l a pro svůj užitek z držení a bez přivolení Jana V-a tři krabice s obuvi